
PUHEET VSDTP:n (BOLSHEVIKKIEN) PIETARIN JÄRJESTÖN YLIMÄÄRÄISESSÄ KONFERENSSISSA

heinäkuun 16—20 pnd 1917³⁶

1. KESKUSKOMITEAN TOIMINTASELOSTUS HEINÄKUUN TAPAHTUMISTA

heinäkuun 16 pnd

Toverit!

Meidän puolueettamme, etenkin puolueemme Keskuskomiteaa, syytetään siitä, että se aiheutti ja järjesti heinäkuun 3—4 päivän mielenosoituksen tarkoituksella pakoittaa Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ottamaan vallan käsiinsä, ja ellei tämä halua ottaa valtaa, niin ottamaan sen itse.

Ennen kaikkea minun on kumottava nuo syytökset. Heinäkuun 3 päivänä kaksi konekiväärirykmentin edustajaa syöksyi bolshevikkien konferenssin istuntoon ja ilmoitti 1. konekiväärirykmentin liikkeellelähtemisestä. Te muistatte, miten me sanoimme edustajille, että puolueen jäsenet eivät voi toimia puolueensa päätöstä vastaan, ja kuinka rykmentin edustajat esittivät vastalauseensa ilmoittaen, että he eroavat ennen puolueesta kuin toimivat rykmentin päätöstä vastaan.

Puolueemme Keskuskomitea piti työläisten ja sotilaiden esiintymistä Pietarissa nykyisen tilanteen val-

litessa epätarkoituksenmukaisena. Keskuskomitea piti sitä epätarkoituksenmukaisena, sillä oli selvää, että hallituksen puuhaama hyökkäys rintamalla on seikkailua, että sotilaat, jotka eivät tiedä, minkälaisen tarkoituksien puolesta heitä viedään hyökkäykseen, eivät lähde hyökkäämään, että jos me esiinnyimme Pietarissa, niin vallankumouksen viholliset voivat vierittää meidän kontollemme edesvastuun hyökkäyksen epäonnistumisesta rintamalla. Me halusimme, että edesvastuu hyökkäyksen epäonnistumisesta rintamalla lankeaisi tuon seikkailun todellisille alkuunpanijoille.

Mutta liike alkoi. Konekiväärimiehet lähettivät edustajiaan tehtaisiin. Kuuteen mennessä olimme joutuneet sen tosiasian eteen, että valtavat työläis- ja sotamiesjoukot olivat lähteneet liikkeelle. Noin kello viiden aikaan minä ilmoitin virallisesti puolueen Keskuskomitean ja konferenssin nimessä Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa, että me olimme päättäneet olla lähtemättä liikkeelle. Tämän jälkeen meidän syyttäminen mielenosoituksen järjestämisestä on valehtelemistä, joka sopii julkeille parjajille.

Mielenosoitus alkoi. Oliko puolueella oikeutta pestä kätensä ja jäädä sivuun? Ottaen huomioon vieläkin vakavampien selkkausten mahdollisuuden meillä ei ollut oikeutta jäädä syrjään — proletariaatin puolueena meidän oli puututtava mielenosoitukseen ja saatava se luonteeltaan rauhalliseksi ja järjestyneeksi asettamatta päämääräksi aseellista vallan valtaamista.

Muistutan mieleenne samanlaisia tapauksia meidän työväenliikkeemme historiasta. Tammikuun 9 päivänä 1905, jolloin Gapon vei joukkoja tsaarin luo, puolue

ei kieltäytynyt menemästä joukkojen kanssa, vaikka se tiesi, että ne olivat menossa hornan kattilaan. Nyt, kun liike ei ollut käynnissä Gaponin tunnuksin, vaan meidän tunnuksin, me emme sitä suuremmalla syyllä voineet jäädä syrjään liikkeestä. Meidän oli puuttuttava siihen säännöstelijänä, hillitsevänä puolueena suojataksemme liikettä mahdollisilta selkkauksilta.

Menshevikit ja eserrät tavoittelevat työväenliikkeen johtoa, mutta he eivät ole sellaisten ihmisten kaltaisia, jotka pystyvät johtamaan työväenluokkaa. Heidän hyökkäilynsä bolshevikkeja vastaan paljastavat sen, etteivät he lainkaan ymmärrä työväenluokan puolueen velyollisuuksia. Työläisten viime esiintymisen johdosta he puhuvat aivan kuin sellaiset ihmiset, jotka ovat katkaisseet välinsä työväenluokan kanssa.

Yöllä puolueemme Keskuskomitea, Pietarin komitea ja Sotilasjärjestö päättivät puuttua tuohon sotilaiden ja työläisten vaistovaraiseen liikkeeseen. Kun menshevikit ja eserrät näkivät, että meidän mukaamme lähtee yli 400.000 sotilasta ja työläistä ja että maaperä luisuu pois heidän jalkojensa alta, niin he julistivat työläisten ja sotilaiden mielenosoituksen esiintymiseksi Neuvostoja vastaan. Minä väitän, että heinäkuun 4 päivän iltana, kun bolshevikit julistettiin vallankumouksen petteureiksi, menshevikit ja eserrät pettivät vallankumouksen, mursivat vallankumouksellisen yhteisrintaman ja solmivat liiton vastavallankumouksen kanssa. Antaessaan iskuja bolshevikeille he antoivat iskuja vallankumoukselle.

Heinäkuun 5 päivänä menshevikit ja eserrät julistivat sotatilan, järjestivät esikunnan ja luovuttivat

kaikki asiat sotilaskoplalle. Taistellesamme Neuvostojen täydellisen vallan puolesta me jouduimme täten Neuvostojen aseellisen vastustajan asemaan. Muodostui sellainen tilanne, jossa bolshevikien sotajoukot saattoivat joutua vastatusten Neuvostojen sotajoukkojen kanssa. Taisteluun ryhtyminen tuollaisen tilanteen vallitessa olisi meidän taholtamme ollut mielettöntä. Me sanoimme Neuvostojen johtajille: kadetit ovat poistuneet, liittoutukaa työläisten kanssa, olkoon valta vastuussa Neuvostoille. Mutta he ottivat valappattaisen askeleen, he lähettivät meitä vastaan kasakoita, upseerikoululaisia, pogromimiehiä ja eräitä rintamalta tuotuja rykmenttejä valehtelemalla näille, että bolshevikit hyökkäävät muka Neuvostoja vastaan. On itsestään selvää, että tällaisten olosuhteiden vallitessa me emme voineet lähteä taisteluun, johon menshevikit ja eserrät meitä sysäsivät. Me päätimme perääntyä.

Heinäkuun 5 päivänä käytiin neuvotteluja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean kanssa Lieberin persoonassa. Lieber asetti ehdon: me, s.o. bolshevikit, poistamme panssariautot Kshesinskajan palatsin luota ja mafruusit lähtevät Pietari-Paavalin linnoituksesta Kronstadtiin. Me suostuimme sillä ehdolla, että Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea suojaa meidän puoluejärjestöjamme mahdolliselta hävitykseltä. Toimeenpanevan keskuskomitean nimessä Lieber vakuutti, että meidän ehtomme täytetään, että Kshesinskajan palatsi tulee olemaan meidän käytettävissämme siihen asti, kunnes meille annetaan vakituinen huoneisto. Me täytimme lupauksemme. Panssariautot vietiin pois ja kronstadtilaiset suostui-

vat lähtemään takaisin, mutta vain ase kädessä. Sitä vastoin Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ei täyttänyt ainoatakaan sitoumustaan. Heinäkuun 6 päivänä eserrien sotilasedustaja Kuzmin esitti puhe-
limitse vaatimuksen, että Kshesinskajan palatsi ja Pietari-Paavalin linnoitus tyhjennettäisiin $\frac{3}{4}$ tunnin sisällä, muussa tapauksessa Kuzmin uhkasi lähettää asevoimia. Puolueemme Keskuskomitea päätti kaikin voimin välttää verenvuodatusta. Keskuskomitea lähetti minut edustajanaan Pietari-Paavalin linnoitukseen, jossa matruuseista kokoonpantu varuskunta saatiin suostutetuksi olemaan ryhtymättä taisteluun, sillä tilanne oli kääntynyt sellaiseksi, että saatoimme joutua vastatusten Neuvostojen kanssa. Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean edustajana läksin menshevikki Bogdanovin kanssa Kuzminin luo. Kuzminilla oli kaikki valmiina taisteluun: tykistö, ratsuväki ja jalkaväki. Me suostuttelemme häntä olemaan käyttämättä asevoimaa. Kuzmin on tyytymätön siihen, että „siviilihenkilöt asiaan puuttumisellaan aina häiritsevät häntä“, ja suostuu vastahakoisesti alistumaan Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean vaatimukseen. Minusta on aivan ilmeistä, että sotilas-eserät halusivat verta voidakseen antaa „opetuksen“ työläisille, sotilaille ja matruuseille. Me estimme heidät täyttämästä petollista suunnitelmaansa.

Sillä välin oli vastavallankumous lähtenyt hyökkäykseen: „Pravda“ ja „Trud“ lehtien hävitys, tovereittemme pieksemiset ja murhat, sanomalehtiemme lakkauttaminen j.n.e. Vastavallankumouksen johdossa on kadettipuolueen Keskuskomitea, sen mukana on armeijan esikunta ja päällikkökuntaan kuuluvia

henkilöitä—sen saman porvariston edustajat, joka tahtoo käydä sotaa hyötyäkseen siitä.

Vastavallankumous on lujittunut päivä päivältä. Joka kerta sen jälkeen, kun olemme pyytäneet Neuvostojen Toimeenpanevalta keskuskomitealta selityksiä, olemme tulleet vakuuttuneiksi siitä, että se ei pysty estämään päällekkarkauksia, että valta ei ole Toimeenpanevan keskuskomitean käsissä, vaan se on kadettien sotilaskoplan käsissä, joka määrää vastavallankumouksen sävyn.

Ministerit vaihtuvat kuin nuket. Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea tahdotaan korvata Moskovassa kokoontuvalla erikoisneuvottelukokouksella³⁷, jossa Toimeenpanevan keskuskomitean 280 jäsentä hukkuu porvariston satojen julkisten edustajain joukkoon kuin kärpäset maitoon.

Bolshevismien kasvua pelästynyt Toimeenpaneva keskuskomitea solmi häpeällisen liiton vastavallankumouksen kanssa tyydyttäen sen vaatimukset: bolshevikkien luovuttaminen, Itämeren laivaston edustajiston³⁸ vangitseminen, vallankumouksellisten sotilaiden ja työläisten aseistariisuminen. Tämä kaikki järjestetään hyvin yksinkertaisesti: provokatooristen laukausten avulla puolustuskannalla olevien kopla luo aiheen aseistariisumiselle ja ryhtyy riisumaan aseista. Niin kävi esimerkiksi Siestarjoen työläisten suhteen³⁹, jotka eivät osallistuneet mielenosoitukseen.

Jokaisen vastavallankumouksen ensimmäisenä tunnusmerkkinä on työläisten ja vallankumouksellisten sotilaiden aseistariisuminen. Meillä tuo likainen vastavallankumouksellinen teko tehtiin Tseretelin ja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean mui-

den „sosialisti-ministerien“ käsin. Siinä on koko vaara. „Vallankumouksen pelastamisen hallitus“ „lujittaa“ vallankumousta tukahduttamalla sitä.

Meidän tehtävämme on koota voimia, lujittaa jo olevia järjestöjä ja pidättää joukkoja ennenaikaisista esiintymisistä. Vastavallankumoukselle on edullista haastaa meidät nyt taisteluun, mutta me emme saa antaa provosoida itseämme, meidän on osoitettava mahdollisimman suurta vallankumouksellista lujuutta. Se on puolueemme Keskuskomitean taktillinen yleislinja.

Kysymyksessä, joka koskee johtajiamme kohdistuvaa inhoittavaa parjausta, että he muka toimivat saksalaisten rahoilla, puolueen Keskuskomitea on seuraavalla kannalla. Kaikissa porvarillisissa maissa on proletariaatin vallankumousjohtajia vastaan esitetty parjaavia syytöksiä petoksesta. Saksassa Liebknechtiä, Venäjällä Leniniä vastaan. Puolueen Keskuskomitea ei ihmettele sitä, että Venäjän porvarit turvautuvat koeteltuun taistelukeinoon „epämieluisia aineksia“ vastaan. Työläisten on sanottava avoimesti, että he pitävät johtajiaan moitteettomina, ovat solidaarisia heidän kanssaan ja pitävät itseään osallisina heidän asiaansa. Työläiset itse ovat vaatineet Pietarin komiteaa laatimaan vastalauseluonnoksen johtajiemme parjausta vastaan. Pietarin komitea on laatinut sellaisen luonnoksen, joka tulee täyteen työläisten allekirjoituksia.

Meidän vastustajamme, menshevikit ja eserrät, ovat unohtaneet, että tapahtumia eivät aiheuta yksilöt, vaan vallankumouksen maanalaiset voimat, ja siten he ovat asettuneet ohranan kannalle.

Te tiedätte, että „Pravda“ on lakkautettu heinäkuun 6 päivästä, „Trud“ lehden kirjapaino on sinetöity, ja vastavakoiluosasto vastaa, että kaiken todennäköisyyden mukaan se tullaan avaamaan, kun tutkimukset päättyvät. Seisausajalta on „Pravdan“ ja kirjapainon latojille ja toimitsijoille maksettava noin 30.000 ruplaa.

Heinäkuun tapahtumien jälkeen, sen jälkeen, mitä tänä aikana on tapahtunut, me emme voi enää pitää eserriä ja menshevikkejä sosialisteina. Työläiset nimitävät heitä nykyään sosialivanginvartijoiksi.

Tämän jälkeen on rikollista puhua yhtenäisyydestä sosialivanginvartijain kanssa. On esitettävä toinen tunnus: yhtenäisyys heidän vasemmistosivustansa kanssa — internationalistien kanssa, joilla on vielä säilynyt vissi määrä vallankumouksellista rehellisyyttä ja jotka ovat valmiit taistelemaan vastavallankumousta vastaan.

Sellainen on puolueen Keskuskomitean linja.

2. SELOSTUS NYKYHETKEN TILANTEESTA

heinäkuun 16 pnä

Toverit!

Nykyhetken luonteenomaisena piirteenä on valtapula. Tämän kysymyksen ympärille ryhmittyvät muut, toisarvoiset kysymykset. Valtapula johtuu vallan epävakaisuudesta: on tultu ajankohtaan, jolloin hallitusvallan määräykset herättävät joko naurua tai välinpitämättömyyttä eikä kukaan halua noudattaa niitä. Epäluottamus hallitusvaltaa kohtaan valtaa laajat väestökerrokset. Valta horjuu. Siinä on valtapulan perusta.

Meillä on kolmas valtapula. Ensimmäinen pula oli tsaarinvallan pula, vallan, jota ei enää ole. Toinen pula oli ensimmäisen Väliaikaisen hallituksen pula, jonka seurauksena oli Miljukovin ja Gutshkovin eroaminen hallituksesta. Kolmas pula on kokoomushallituksen pula, jolloin vallan epävakaisuus on saavuttanut korkeimman asteensa. Sosialisti-ministerit luovuttavat salkkuja Kerenskille, mutta porvaristo lausuu Kerenskille epäluottamuksen. Muodostui hallitus, joka heti seuraavana päivänä joutui samanlaiseen epävakaaseen asemaan.

Marxilaisina meidän ei pidä ottaa valtapulaa yksinomaan muodolliselta näkökannalta, vaan ennen kaikkea luokkanäkökannalta. Valtapula on luokkien kiivasta, avointa taistelua vallasta. Ensimmäisen pulan seurauksena tilanherrain valta luovutti paikkansa porvariston vallalle, jota proletariaatin ja pikkuporvariston etuja „edustavat“ Neuvostot kannattivat. Toisen pulan seurauksena tehtiin sovinto suurporvariston ja pikkuporvariston välillä kokoomushallituksen muodossa. Niin ensimmäisen kuin toisenkin pulan aikana hallitusvalta taisteli työläisten vallankumouksellisia esiintymisiä vastaan (helmikuun 27 päivänä ja huhtikuun 20—21 päivänä). Toinen pula ratkesi Neuvostojen „hyödyksi“ siten, että Neuvostoista meni „sosialisteja“ porvarilliseen hallitukseen. Kolmannen pulan aikana ovat sotilaat ja työläiset asettaneet avoimesti kysymyksen siitä, että työtätekevien — pikkuporvarillisen ja proletaarisen demokratian — on otettava valta syrjäyttämällä hallituksesta kaikki kapitalistiset ainekset.

Mikä on aiheuttanut kolmannen pulan?

Nyt vieritetään koko „syy“ bolshevikkien niskaan. Heinäkuun 3 ja 4 päivän mielenosoitus oli muka pulan kärjistymishetki. Jo K. Marx sanoi, että jokainen vallankumouksen askel eteenpäin aiheuttaa vastavallankumouksen vasta-askeleen taaksepäin. Pitäen heinäkuun 3 ja 4 päivän mielenosoitusta vallankumouksellisena askeleena bolshevikit ottavat itselleen eteenpäin tapahtuvan liikkeen esitaistelijain kunnian, jonka luopio-sosialistit heille antavat. Mutta tämä valtapula ei ole ratkennut työläisten hyödyksi. Kuka on siihen syyppää? Jos menshevikit ja eserrät olisivat tukeneet työläisiä ja bolshevikkeja, olisi vastavallankumous voitettu, mutta he alkoivat iskeä bolshevikkeja, rikkoivat vallankumouksen yhteisrintaman, ja pula alkoi kehittyä edelleen oloissa, jotka olivat epäsuotuisia myöskin heille, eserrille ja menshevikeille, eikä vain bolshevikeille.

Tämä oli pulan kärjistymisen ensimmäinen tekijä.

Toisena tekijänä oli kadettien eroaminen hallituksesta. Kadetit vainusivat, että asia kehittyy tilanteen huononemiseen, että talouspula kasvaa yhä, rahavaroja on vähän, ja he päättivät livahtaa tiehensä. Heidän poistumisensa oli Konovalovin boikotin jatkoa. Paljastettuaan hallituksen epävakaisuuden kadetit ensimmäisinä poistuivat hallituksesta.

Kolmas tekijä, joka toi valtapulan esille ja kärjisti sitä, on sotajoukkojemme tappio rintamalla. Sotakysymys on nyt peruskysymys, jonka ympärillä pyöriivät kaikki muut maan sisäisen ja ulkoisen elämän kysymykset. Ja tuossa peruskysymyksessä hallitus epäonnistui. Aivan alunperin oli selvää, että hyökkäys rintamalla on seikkailua. Liikkuu huhuja,

että me olemme jättäneet satoja tuhansia vangiksi ja että sotilaat pakenevat epäjärjestyksessä. Kun „rap-piotila“ rintamalla yritetään selittää yksinomaan bolshevikkien agitatiosta johtuneeksi, niin sillä liioitellaan bolshevikkien vaikutusvaltaa. Se ei ole voimainmukaista yhdellekään puolueelle. Miten on selitettävissä, että meidän puolueemme, jossa on noin 200 tuhatta jäsentä, on voinut „turmella“ armeijan, mutta Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea, joka yhdistää 20 miljoonaa kansalaista, ei ole saanut pidetyksi armeijaa vaikutuksensa alaisena. Asia on niin, että sotilaat eivät halua sotia tietämättä, minkä puolesta he sotivat, he ovat väsyneet, heitä huolestuttaa kysymys maan jakamisesta j.n.e. Luottaminen siihen, että tällaisten olosuhteiden vallitessa voidaan sotilaat viedä sotaan, on samaa kuin ihmeeseen luottaminen. Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle on ollut mahdollisuus harjoittaa armeijan keskuudessa paljon voimakkaampaa agitatiota kuin meillä, ja se on harjoittanut sitä, mutta siitä huolimatta sodanvastaisen taistelun valtava luonnonvoima on ottanut omansa. Siihen emme ole syypäitä me, vaan „syypää“ on vallankumous, joka on antanut jokaiselle kansalaiselle oikeuden hakea vastausta kysymykseen: minkä takia sotaa käydään?

Valtapolun on näinollen aiheuttanut kolme tekijää:

1) työläisten ja sotilaiden tyytymättömyys hallitukseen, joille hallituksen politiikka on ollut liian oikeistolaista;

2) porvariston tyytymättömyys hallitukseen, sillä se on pitänyt hallituksen politiikkaa liian vasemmistolaisena, ja

3) vastoinikäymiset rintamalla.

Nämä ovat ne ulkopuoliset voimat, jotka aiheuttivat valtapulan.

Mutta kaiken perustana, pulan maanalaisena voimana on ollut sodan aiheuttama maan taloudellinen rappiotila. Vain tällä pohjalla syntyivät ne kolme tekijää, jotka horjuttivat kokoomushallituksen valtaa.

Kun pula on luokkien taistelua vallasta, niin meidän on marxilaisina asetettava kysymys: mikä luokka nousee nyt valtaan? Tosiasiat puhuvat siitä, että valtaan nousee työväenluokka. On selvää, että porvariston luokka ei päästä sitä valtaan ilman taistelua. Venäjän väestön enemmistön muodostava pikkuporvaristo horjuu yhtyen milloin meihin, milloin kadetteihin, ja heittää siten vaakalaudalle viimeisen punnuksen. Sellainen on nykyisen valtapulan luokkasisältö.

Kuka sitten joutuu voitetuksi ja kuka voittaa tässä pulassa? Ilmeistä on, että tässä tapauksessa ottaa vallan porvaristo kadettien persoonassa. Yhdeksi hetkeksi, kun kadetit erosivat hallituksesta, valta joutui Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean käsiin, mutta se kieltäytyi vallasta antaen hallituksen jäsenten tehtäväksi muodostaa uuden hallituksen. Nyt on Toimeenpaneva keskuskomitea osoittautunut hallitusvallan lisäpainoksi, ministeristössä on hirveä mylläkkä, jällelle on jäänyt vain Kerenski. Joku sanelee tahtoaan, jota sekä ministerien että Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean on noudatettava. Se on ilmeisesti järjestyneen porvariston, ennen kaikkea kadettien tahto. Se sanelee ehtonsa: se vaatii, että vallassa olisi „toiminnanmiehiä“ eikä puolueen edus-

tajia, että Tshernovin agraariohjelma poistettaisiin, että hallituksen julistus heinäkuun 8 päivästä ⁴⁰ muutettaisiin, että bolshevikit karkoitettaisiin kaikista valtaelimistä. Toimeenpaneva keskuskomitea perääntyy porvariston edessä ja suostuu sen ehtoihin.

Miten saattoi tapahtua, että eilen vielä perääntynyt porvaristo antaa tänään määräyksiä Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle? Asia on niin, että rintamalla kärsityn tappion jälkeen on hallitusvallan luotto laskenut ulkomaisten pankkiirien silmissä. Eräiden tietojen mukaan, jotka ansaitsevat vakavaa huomiota, tässä näkyy Englannin lähettilään Buchananin ja pankkiirien käsi, jotka kieltäytyvät antamasta hallitukselle luottoa, ellei se luovu „sosialistisista“ pyrkimyksistään.

Se on ensimmäinen syy.

Toinen syy sisältyy siihen, että porvariston rintama on järjestetty paremmin kuin vallankumouksen rintama. Kun menshevikit ja eserrät liittyivät yhteen porvariston kanssa ja alkoivat iskeä bolshevikkeja, niin vastavallankumous ymmärsi, että vallankumouksen yhteisrintama on rikottu. Kadettipuolueen Keskuskomitean johtamiksi sotilaskopliksi ja imperialistisiksi finanssikopliksi järjestynyt vastavallankumous esitti puolustuskannan ajajille kokonaisen joukon vaatimuksia. Valtansa puolesta vapisevat menshevikit ja eserrät kiiruhtivat täyttämään vastavallankumouksen vaatimukset.

Siinä on se tausta, jolla vastavallankumouksen voitto kehkeytyi.

On selvää, että tänä ajankohtana vastavallankumous voitti bolshevikit sen vuoksi, että menshevi-

kit ja eserrät olivat eristäneet ja kavaltaneet bolshevikit. Selvää on myöskin se, että on tuleva meille suotuista hetki, jolloin me voimme ryhtyä porvaristoa vastaan ratkaisevaan taisteluun.

On olemassa kaksi vastavallankumouksen keskusta. Toinen keskus on järjestyneen porvariston puolue — kadetit, joiden verhona ovat puolustuskantaiset Neuvostot. Sen toimeenpanevana elimenä on huomattavien kenraalien johtama esikunta, jotka pitävät käsissään kaikkia päällikkökunnan johtamislankoja. Toinen keskus on imperialistinen finanssikopla, joka on yhteydessä Englantiin ja Ranskaan ja joka pitää käsissään kaikkia luoton lankoja. Ei ole sattuma, että Jefremov — luottoa käsissään pitävän parlamenttinvälisen toimiston jäsen — on otettu hallitukseen.

Luetellut seikat saivat aikaan vastavallankumouksen voiton vallankumouksesta.

Minkälaisia ovat näköalat? Niin kauan kun sota on käynnissä, — ja se tulee olemaan käynnissä; niin kauan kun teollisuuden rappioutilasta ei ole päästy, — ja siitä ei päästä, sillä sotilaisiin ja työläisiin kohdistetuilla vainotoimenpiteillä siitä ei voida päästä, ja sankarillisiin toimenpiteisiin eivät hallitsevat luokat voi ryhtyä; niin kauan kun talonpojat eivät saa maata, — ja he eivät sitä saa, sillä vieläpä Tshernovkin maltillisine ohjelmineen on osoittautunut sopimattomaksi hallituksen jäseneksi, — niin kauan kun tätä kaikkea on olemassa, ovat pulat kiertämättömiä, joukot lähtevät vielä monesti kadulle ja tullaan käymään ankaria taisteluja.

Vallankumouksen rauhallinen kehityskausi on päätynyt. On alkanut uusi kausi, kärkevien selkkausten,

kahakoiden ja yhteenottojen kausi. Elämä tulee myllertämään, pulat tulevat seuraamaan toisiaan. Sotilaat ja työläiset eivät tule olemaan vaiti. Vieläpä „Okopnaja Pravdan“ lakkauttamistakin vastaan esitti 20 rykmenttiä vastalauseensa. Pulasta ei ole vielä sillä päästy, että hallitukseen työnnettiin uusia ministerejä. Työväenluokka ei ole herpaantunut. Työväenluokka on osoittautunut järkevämmäksi kuin vastustajat luulivat: kun se ymmärsi, että Neuvostot olivat pettäneet, niin se ei ryhtynyt taisteluun heinäkuun 4 ja 5 päivänä. Agraarivallankumous taas on vasta kehkeytymässä.

Meidän on otettava edessäolevat taistelut vastaan ansiokkaasti ja järjestyneesti.

Perustehtävinämme on oltava:

1) työläisten, sotilaiden ja talonpoikain kehoittaminen kestävyYTEEN, järkkymättömyYTEEN ja järjestyneisyyTEEN;

2) järjestöjemme uudistaminen, lujittaminen ja laajentaminen;

3) olla ylenkatsomatta legaalisia mahdollisuuksia, sillä mikään vastavallankumous ei saa ajetuksi meitä vakavasti maanalaisuuteen.

Hillittömien hävitysten vaihe on mennyt, alkaa „laillisten“ vainotoimenpiteiden vaihe, ja meidän on käytävä kiinni jokaiseen legaaliseen mahdollisuuteen ja käytettävä sitä hyväksemme.

Sen johdosta, että bolshevikit ovat jääneet eristetyiksi, koska Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean enemmistö on kavaltanut meidät solmimalla liiton vastavallankumouksen kanssa, herää kysymys, miten meidän on suhtauduttava Neuvostoihin ja niiden

enemmistöön, menshevikkeihin ja eserriin? Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa Martov heitti syytöksen Gotsille ja Danille, että he esittivät päätöksiä, jotka oli jo hyväksytty mustasotnialaisten ja kadettien kokouksessa. Bolshevikkien vainoamisprosessi on osoittanut, että he ovat jääneet ilman liittolaisia. Tieto meidän johtajiemme vangitsemisesta ja sanomalehtiemme lakkauttamisesta otettiin menshevikkien ja eserrien keskuudessa vastaan suosionosoitusmyrskyllä. Jos tämän jälkeen puhutaan yhtenäisyydestä menshevikkien ja eserrien kanssa, niin se merkitsee käden ojentamista vastavallankumoukselle.

Sanon tämän siksi, että paikka paikoin tehtaissa yritetään saada järjestetyksi menshevikkien ja eserrien liitto bolshevikkien kanssa. Se on naamioitu taistelumuoto vallankumousta vastaan, sillä liitolla puolustuskantaa ajavien kanssa voidaan saattaa vallankumous turmioon. Menshevikkien ja eserrien joukossa on aineksia, jotka ovat valmiit taistelemaan vastavallankumousta vastaan (eserrillä kamkovilaiset⁴¹, menshevikeillä martovilaiset), ja heidän kanssaan me olemme valmiit liittymään vallankumoukselliseen yhteisrintamaan.

3. VASTAUKSET ESITETTYIHIN KIRJELAPPUIHIN

heinäkuun 16 pnä

1) **Maslovskin kirjelappu:** Missä määrin meidän puolueemme tulee tulevissa selkkauksissa ja ehkä aseellisissakin esiintymisissä edistämään niitä ja asettuuko se aseellisen vastalauseen johtoon?

Stalinin vastaus: Täytyy otaksua, että esiintymiset tulevat olemaan aseellisia, ja on oltava valmiit

kaikkeen. Vastaiset selkkaukset tulevat olemaan entistä kärkevämpiä, eikä puolue saa jäädä syrjään. Latvialaisen piirin nimessä Salns syytti puoluetta siitä, että se ei ottanut johtaakseen liikettä. Mutta se ei ole totta, sillä puolue juuri ottikin tehtäväkseen liikkeen suuntaamisen rauhalliseen uomaan. Meitä voidaan moittia siitä, että me emme pyrkineet ottamaan valtaa. Me olisimme voineet ottaa vallan heinäkuun 3 ja 4 päivänä ja olisimme voineet velvoittaa Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean hyväksymään valtamme. Mutta kysymys on siitä, olisimmeko me voineet pitää vallan? Meitä vastaan olisivat nousseet rintama, maan muut osat ja monet paikalliset Neuvostot. Maan kaikkiin osiin nojautumaton valta olisi jäänyt ilman perustaa. Sellaisten olosuhteiden vallitessa me olisimme vallan otolla saattaneet itsemme häpeään.

2) **Ivanovin kirjelappu:** Minkälainen on meidän suhteemme tunnukseen „Valta Neuvostoille!“? Eikö ole aika sanoa: „proletariaatin diktatuuri“?

Stalinin vastaus: Kun valtapula ratkeaa, niin se merkitsee, että määrätty luokka on tullut valtaan, tässä tapauksessa porvaristo. Voimmeko me säilyttää entisen tunnuksemme „Kaikki valta Neuvostoille!“? On itsestään selvää, ettemme voi. Vallan siirtäminen Neuvostoille, jotka itse asiassa kulkevat vaiteliaasti käsi kädessä porvariston kanssa, merkitsee toimimista vihollisten hyväksi. Jos me voitamme, niin me voimme antaa vallan vain työväenluokalle, jota maaseudun köyhimmät kerrokset kannattavat. Meidän on esitettävä työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen järjestämisen toinen, tarkoituksenmukaisempi muoto.

Vallan muoto pysyy entisenä, mutta me muutamme tuon tunnuksen luokkasisältöä, me puhumme luokkataistelun kieltä: kaikki valta työläisten ja köyhimpien talonpoikain käsiin, jotka toteuttavat vallankumouksellista politiikkaa.

8) Tunte mattoman kirjelappu: Miten meidän on meneteltävä, jos työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ilmoittaa vähemmistön alistamisesta enemmistön tahtoon? Eroammeko me silloin Neuvostojen Toimeenpanevesta keskuskomiteasta vai emme?

Stalinin vastaus: On jo olemassa vastaava päätös. Bolshevikkien ryhmä piti neuvottelukokouksen, jossa laadittiin vastaus siinä hengessä, että me Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean jäseninä alistumme kaikkiin Toimeenpanevan keskuskomitean päätöksiin emmekä esiinny niitä vastaan, mutta puolueen jäseninä me voimme esiintyä itsenäisesti ollen varmoja siitä, että Neuvostojen olemassaolo ei syrjäytä puolueen itsenäistä olemassaoloa. Huomenna ilmoitetaan vastauksemme Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa.

4. LOPPULAUSUNTO

heinäkuun 16 pnä

Toverit!

Päätöslauselman laatimiseksi kysymyksestä, joka koskee suhtautumista Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean päätökseen bolshevikeista, valittiin valiokunta, jossa olin minäkin. Se laati päätöslauselman, joka kuuluu: Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean jäseninä me alistumme enemmistön tahtoon, mutta bolshevistisen puolueen jäseninä

voimme esiintyä itsenäisesti ja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean päätöksiä vastaan.

Prohorov ymmärtää proletariaatin diktatuurilla meidän puolueemme diktaturia. Me taas puhumme luokan diktatuurista, luokan, joka vie mukaansa talonpoikaiston köyhimmät kerrokset.

Epätarkkuutta puhujain puheissa: mikä meillä nyt on, taantumus vaiko vastavallankumous. Vallankumouksen aikana ei voi olla taantumusta. Kun vallassa tapahtuu luokkien vaihdos, niin se ei ole taantumusta, vaan vallankumousta tai vastavallankumousta.

Mitä tulee valtapulan aiheuttaneeseen neljänteen tekijään, josta Haritonov mainitsi, kansainväliseen tekijään, niin vain sota ja sotaan liittyvät ulkopoliittikan kysymykset vaikuttivat valtamme pulaan. Selostuksessani annoin sodalle päämerkityksen valtapulan aiheuttaneena tekijänä.

Mitä tulee pikkuporvaristoon, niin se ei ole enää mikään kokonaisuus, siinä tapahtuu nopea kerrostuminen (Pietarin varusväen talonpoikain edustajain Neuvosto, joka esiintyy talonpoikain edustajakokouksen Toimeenpanevaa komiteaa vastaan). Maa-seudulla on käynnissä taistelu, ja jo olemassaolevien talonpoikain edustajain Neuvostojen rinnalle muodostetaan uusia, oma-aloitteisesti perustettuja Neuvostoja. Näiden, nousevien talonpoikaiston köyhimpien kerrosten, kannatukseen me perustammekin toivomme. Taloudellisen asemansa puolesta vain ne voivat kulkea meidän mukanamme. Ne talonpoikaiskerrokset, jotka ovat valinneet talonpoikain edustajakokouksen Toimeenpanevaan komiteaan sellaisia proletariaatin verta

janoavia miehiä kuin Avksentjevin, eivät lähde meidän mukaamme eivätkä horjahdakaan meidän puoleemme. Minä seurasin, kuinka nuo henkilöt osoittivat suosiotaan, kun Tsereteli luki toveri Leninin vangitsemismääräyksen.

Toverit, jotka sanovat, että proletariaatin diktaatturi on mahdotonta sen vuoksi, että proletariaatti muodostaa väestön vähemmistön, ymmärtävät enemmistön voiman kaavamaisesti. Edustavathan Neuvostotkin vain 20 miljoonaa järjestämäänsä ihmistä, mutta järjestyneisyytensä ansiosta ne vievät mukanaan koko väestön. Sellaisen järjestyneen voiman mukaan, joka pystyy murtamaan taloudellisen rappio-tilan kahleet, lähtee koko väestö.

Toveri Volodarski tulkitsee konferenssin hyväksymää päätöslauselmaa toisin kuin minä, mutta on vaikea ymmärtää, minkälainen on hänen kantansa.

Toverit kysyvät, voimmeko me muuttaa tunnustamme? Neuvostojen valtaa koskeva tunnuksemme perustui vallankumouksen rauhalliseen kehityskautteen, jonka me olemme jo ylieläneet. Ei pidä unohtaa sitä seikkaa, että nyt on eräänä vallan siirtymisen ehtona kapinan avulla saavutettu voitto vastavallankumouksesta. Kun me esitimme Neuvostoja koskevan tunnuksemme, oli valta tosiasiallisesti Neuvostojen käsissä. Painostamalla Neuvostoja me saatoimme vaikuttaa muutoksiin hallituksen kokoonpanossa. Nyt on valta Väliaikaisen hallituksen käsissä. Me emme voi panna toiveitamme vallan rauhalliseen siirtymiseen työväenluokan käsiin painostamalla Neuvostoja. Marxilaisina meidän on sanottava: kysymys ei ole laitok-sista, vaan siitä, minkä luokan politiikkaa tuo laitos

toteuttaa. Me kannatamme ehdottomasti niitä Neuvostoja, joissa meillä on enemmistö. Ja sellaisia Neuvostoja me pyrimme luomaan. Mutta me emme voi siirtää valtaa Neuvostoille, jotka ovat solmineet liiton vastavallankumouksen kanssa.

Yhteenvetona kaikesta edellämainitusta voidaan sanoa: liikkeen rauhallinen kehitystie on päättynyt, sillä liike on lähtenyt sosialistisen vallankumouksen tietä. Pikkuporvaristo, lukuunottamatta talonpoikaiston köyhimpiä kerroksia, kannattaa nyt vastavallankumousta. Sen vuoksi tunnus: „Kaikki valta Neuvostoille!“ on nykyistä ajankohtaa varten vanhentunut.

*Ensi kerran julkaistu vuonna 1923
aikakauslehdessä „Krasnaja Letopis“ № 7*